

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W. I Wydział Cywilny w dniu 17 listopada 2015 roku powód easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej B. D. kwoty 2.874,00 zł (słowie: dwa tysiące osiemset siedemdziesiąt cztery złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 listopada 2015 roku do dnia zapłaty. Ponadto, wniósł o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, (k. 5-6v)

Powód wskazał, iż nabył dochodzoną wierzytelność w drodze umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 02 grudnia 2014 roku z R. S. Operator Sp. z o. o z siedzibą w W., o której pismem z dnia 15 stycznia 2015 roku powiadomił pozwaną oraz wezwał ją do zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozwem, (k. 5-6v)

W uzasadnieniu pozwu powód sprecyzował, iż dochodzone roszczenie stanowi odszkodowanie za nielegalny pobór energii elektrycznej, (k. 5-6v)

W toku rozprawy w dniu 18 maja 2016 roku pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz nieudowodnienia roszczenia dochodzonego przez stronę powodową, (k. 59)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 grudnia 2011 roku poprzednik prawny powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawił pozwanej rachunek nr (...) na kwotę 1.968,06 złotych za nielegalny pobór energii elektrycznej w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W., z terminem płatności do dnia 26 grudnia 2011 roku.

Dowód: kopia rachunku nr (...) - k. 9; okoliczność bezsporna

Powód easyDebt Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nabył w dniu 02 grudnia 2014 r. w drodze umowy przelewu wierzytelności od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelność przysługującą mu w stosunku do pozwanej B. D..

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 14 - 14v.

l S t r o n a

Sąd zważył co następuje:

Powództwo należało oddalić w całości z powodu dwóch niezależnych od siebie przyczyn:

- a) przedawnienia roszczenia;
- b) nieudowodnienia przesłanek odpowiedzialności pozwanej.

W niniejszej sprawie powód dochodził od pozwanej zapłaty odszkodowania za nielegalny pobór energii elektrycznej w lokalu numer (...) położonym przy ul. (...) w W..

Podstawę materialno - prawną niniejszego roszczenia stanowi art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

W pierwszej kolejności, wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie pełnomocnik strony pozwanej skutecznie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Wskazane w art. 118 k.c. terminy przedawnienia mają charakter ogólny i znajdują zastosowanie, tylko w przypadku gdy przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Każdy zatem przepis prawa cywilnego regulujący terminy przedawnienia,

inny niż art. 118 k.c., jest przepisem szczególnym w rozumieniu tego artykułu i wyłącza jego zastosowanie. Termin przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym normuje przepis art. 442¹ § 1 k.c., zgodnie z którym roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jednocześnie ustawodawca określił dwa istotne odstępstwa od tych reguł: dla przedawnienia roszczeń deliktowych, jeżeli szkoda wynikała ze zbrodni lub występku (art. 4421 § 2 k.c.), oraz dla roszczeń o naprawienie szkód na osobie (art. 4421 § 3 k.c.).

Datę wymagalności roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym wyznacza zatem uzyskanie wiedzy o dwóch faktach: o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Uzyskanie wiedzy o obu tych faktach może nastąpić w jednym dniu, ale nie jest to regułą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2002 r., (...), LexisNexis nr (...), Biuletyn (...), nr 11, s. 11).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż rachunek nr (...) został wystawiony w dniu 12 grudnia 2011 roku. Termin

2 S t r o n a

płatności rachunku określono na dzień 26 grudnia 2011 grudnia. Przedmiotowe roszczenie uległo zatem przedawnieniu najpóźniej w dniu 27 grudnia 2014 roku.

Tymczasem pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 17 listopada 2015 roku, zatem po upływie niemalże roku od dnia, w którym roszczenie uległo przedawnieniu.

Jedynie na marginesie należy stwierdzić, iż w realiach niniejszej sprawy brak było podstaw do zastosowania art. 442² § 2 k.p.c.

W ocenie Sądu, powód nie wykazał bowiem, że swym zachowaniem B. D. wyczerpała znamiona przestępstw.

Pojęcie "jeżeli szkoda wynikała ze zbrodni lub występku" w rozumieniu art. 442 § 2 k.c. należy wyklądać nie jako przesłankę przedmiotową, odnoszącą się do samego faktu wystąpienia szkody wyrządzonej przestępstwem, tylko przesłankę podmiotową, wymagającą oceny podstaw odpowiedzialności osoby, przeciwko której jest skierowane roszczenie odszkodowawcze. W sytuacji, w której w postępowaniu karnym nie stwierdzono popełnienia przestępstwa, sąd cywilny jest uprawniony do dokonania własnej oceny, czy popełnione zostało przestępstwo. Stwierdzenie przez sąd cywilny, że popełnione zostało przestępstwo, wymaga dokonania własnych ustaleń dotyczących istnienia podmiotowych i przedmiotowych znamion przestępstwa, według zasad przewidzianych w prawie karnym. Należy do nich między innymi bezprawność działania i wina sprawcy szkody, które to elementy podlegają ustaleniu przez sąd cywilny.

Tymczasem w realiach niniejszej sprawy powód udowodnił w zasadzie wyłącznie dwie okoliczności: fakt wystawienia rachunku oraz cesję wierzytelności. W sytuacji, w której pozwany podnosi zarzut nieudowodnienia roszczenia trudno jest przyjąć, aby tak ograniczona inicjatywa dowodowa mogła skutkować przyjęciem, że pozwana dopuściła się przestępstwa.

Niezależnie od powyższego, baczyć należy, iż nawet gdyby dochodzone roszczenie nie uległo przedawnieniu, w ocenie Sądu podlegałoby oddaleniu w całości, jako nieudowodnione.

Powód wskazał, iż dochodzi zapłaty odszkodowania z tytułu czynu niedozwolonego tj. nielegalnego poboru energii elektrycznej. Wystąpienie z roszczeniem odszkodowawczym wymaga wykazania przez powoda istnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności strony pozwanej, tj.: szkody, czynu sprawczego noszącego znamiona winy oraz związku

przyczynowego pomiędzy tym czynem a szkodą (por. wyrok sądu apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 maja 2015 roku, sygn. akt: IACa 1775/14, Lex nr 1789955}.

3 | S t r o n a

W myśl art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie zaś z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (zob.: wyrok SA w Łodzi z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt: IACa 877/14}.

Sąd w prezentowanym składzie w pełni podziela i przyjmuje za swój pogląd wyrażony w wyroku sądu apelacyjnego w Białymstoku, sygn. akt: IACa 903/15, Lex nr 1956849, Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232k.p.c.).

W ocenie Sądu to powód winien był wykazać szkodę, winę i bezprawne działanie pozwanej oraz związek przyczynowy, które uzasadniałyby przyznanie mu kwoty objętej żądaniem pozwu. Tymczasem powód nie złożył dokumentu potwierdzającego szkodę, ani nie zawniósł o złożenie przez stronę pozwaną dokumentów potwierdzających okoliczność powstania szkody w majątku powoda. Nie ulega wątpliwości, iż strona powodowa nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Ciężar dowodzenia co do nielegalnego poboru energii elektrycznej spoczywał na dysponencie niniejszego procesu, dlatego też brak udowodnienia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie zapłaty odszkodowania skutkowało ujemnymi dla powoda skutkami prawnymi w postaci oddalenia powództwa (zob. wyrok SA w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 r., IACa 613/12, LEX nr 1294695}.

Reasumując, strona pozwana skutecznie podniosła zarzut przedawnienia i nieudowodnienia roszczenia, a konsekwencji powództwo podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak na wstępie.

4 | S t r o n a